

Η ΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΣ ΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.

Το ὄ κ. ROBERT TOULEMON

Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος

Τὸ πρῶτον ἐρώτημα τὲ ὁποῖον τίθεται ὅταν ὀμιλῆ τις περὶ βιομηχανικῆς πολιτικῆς, εἶναι τὸ τοῦ ἐννοιολογικοῦ καθορισμοῦ ταύτης.

Εἴθισται, ἅπαντες νὰ καθορίζουν τὴν ἔννοιαν τῆς βιομηχανικῆς πολιτικῆς κατ' ἀρέσκειαν.

Ὑποστηρίζουν ὅτι μὲ τὸν ὄρον «βιομηχανικὴ πολιτικὴ» ἐννοοῦν «πᾶν μέτρον τὸ ὁποῖον εὐνοεῖ τὴν βιομηχανικὴν πρόδοον».

Ἀποδεχόμενοι τὸν ὄρισμὸν τοῦτον, εἶναι προφανές, ὅτι θὰ ἀπετέλει παραλογισμὸν νὰ νοήσωμεν τὴν βιομηχανικὴν πολιτικὴν, κεχωρισμένως ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν τοιαύτην.

Θὰ ἤθελον ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ μὴ δημιουργηθῆ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ χάραξις τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς βιομηχανικῆς πολιτικῆς, ἣτις περιλαμβάνεται εἰς τὸ ὀργανόγραμμα τῆς Ἐπιτροπῆς παραλλήλως πρὸς τὴν χάραξιν τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ἀποτελεῖ «στεγανὸν χῶρον» κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἡμῶν.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι δέον νὰ συνεργασθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ, ὑπευθύνως, διὰ τὴν οἰκονομίαν ἐν γένει, τὴν βιομηχανικὴν πολιτικὴν, τὴν πολιτικὴν ἐνεργείας, τὴν τεχνολογίαν κλπ.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν ὀλίγοις δὲ εἰς τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον μακρὰν βιομηχανικὴν παράδοσιν, ὡς αἱ λοιπαὶ χώραι τῆς Κοινότητος ἢ εἶχον γνωρίσει μακροχρόνιον στασιμότητα, ἡ βιομηχανικὴ πολιτικὴ περιωρίσθη εἰς πολιτικὴν ἀμύνης ἢ ὀρθότερον εἰς πολιτικὴν ἀνκπροσαρμογῆς τῶν ἀντιμετωπιζουσῶν δυσχερείας βιομηχανιῶν. Πλειστάκις δὲ ἦτο εὐκταία ἡ κρατικὴ παρέμβασις, ὅταν ἡ κατάστασις ἔβαινε ἐπὶ τὰ χεῖρα.

Σήμερον ὅμως εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς νέας καταστάσεως ἀπαντωμένης οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Κοινότητα, ἀλλὰ εἰς ὀλόκληρον τὸν Δυτικὸν Κόσμον. Πρόκειται περὶ τῆς συνεχοῦς ἀνκπτώξεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν στασιμότητα τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσαμεν μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον. Εὐρισκόμεθα δηλαδὴ, γεγονόςς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καταστῆ πλήρως ἀντιληπτόν, πρὸ μιᾶς—ὅπως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ἀνευ ὑπερβολῆς—νέας βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως ἢ ἐν πάσῃ περι-

πτώσει, πρὸ μιᾶς νέας φάσεως τῆς βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως, ἣτις μετεμόρφωσε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου.

Καὶ τίθεται τὸ εὐλογον ἐρώτημα : τὴν νέαν αὐτὴν φάσιν τῆς βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως, θὰ ἀκολουθήσῃ γενικὴ ἀνακατάταξις τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν, ἀνάλογος τῆς πρώτης τοιαύτης ;

Θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰ προβλήματα τῶν κλάδων, τῶν ἀντιμετωπιζόντων δυσχερείας, τῶν ὁποίων θέλω νὰ πιστέψητε ὅτι δὲν παραγνωρίζω τὴν σπουδαιότητα, ὡς ἐπίσης μὲ τὸ πρόβλημα τῶν νέων κλάδων, οἵτινες, κατὰ κύριον λόγον, συμμετέχουν εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐπανάστασιν.

Πρὶν ἢ θίξω τὰ ἀνωτέρω ἀναφέρομαι δι' ὀλίγων εἰς ὅ,τι ὀνομάζεται «γενικὸι ὄροι τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως τῆς Κοινότητος». Ἐπισημαίνω δέ, διὰ μίαν ἔτι φοράν, ὅτι οἰαδῆποτε σύλληψις ἰδέας, περὶ βιομηχανικῆς πολιτικῆς, δεόν ὅπως τοποθετῆται εἰς τὰ πλαίσια τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς.

Δύναμαι νὰ καθορίσω ὡς πρῶτον ὄρον τῆς πολιτικῆς τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως, τὴν τήρησιν τῶν νόμων τῆς ἀγορᾶς τοῦ συναγωνισμοῦ καὶ τῶν πρωτοβουλιῶν. Δέον νὰ προστεθῇ ἀκόμη ἢ ἀνάγκη τῆς καλῆς, τῆς ἀποτελεσματικῆς διαχειρίσεως, ἣτις ἔχει καταστῆ σήμερον κατανοητὸν ὅτι εἶναι ἐπιβεβλημένη πέραν κάθε διαφωνίας, πολιτικῆς φύσεως.

Οὕτως, ἀπαιτεῖται ὅπως ἡ προσπάθεια τῶν κυβερνήσεων στραφῇ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν πλαισίων ἐκείνων, ἅτινα θὰ εὐνοήσουν τὴν πρόοδον καὶ οὐχὶ εἰς ὅ,τι ἐχαρακτηρίσθη ἄλλοτε ὡς αὐξάνόμενος καὶ περιπτωσιολογικῶς παρεμβατισμὸς, πρὸς τὸν σκοπὸν ὑποβοηθήσεως τῆς βιομηχανίας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μεγίστης παραγωγικότητος.

Εἰς τὰ πλαίσια τῆς Κοινότητος τοῦτο σημαίνει, τὴν δημιουργίαν ἐλευθέρως ἀγορᾶς, ἣτις δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ πλήρως, ἀλλὰ ἐν μέρει ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1968. Πράγματι, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι θὰ καταργηθοῦν οἱ δασμοί, οἱ ποσοτικοὶ περιορισμοὶ ἤδη ἔχουν καταργηθῇ, θὰ ὑφίστανται ἔτι ἐμπόδια ἀπορρέοντα ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ἑναρμονίσεως τῶν ἐθνικῶν νομοθεσιῶν.

Ἀναφέρομαι εἰς ὀρισμένα παραδείγματα. Τὸ πλέον χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ τῶν δυσχερειῶν τῶν ἀπορρευοσῶν ἐκ τῶν διαφόρων νομοθεσιῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν τεχνικὸν τομέα. Ἡ προσπάθεια τὴν ὁποίαν καλοῦμεθα νὰ καταβάλωμεν προκειμένου νὰ ἑναρμονίσωμεν τὰς νομοθεσίας ταύτας, εἶναι μεγάλη. Ἐλπίζομεν ἄλλως τε εἰς ἐπιτεύξεις τινάς, μεμονωμένας εἰσέτι, ἀλλὰ αἱ ὁποῖαι ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἔτους διαγράφουν τὰς προοπτικάς.

Ἄτερον παράδειγμα εἶναι τὸ τῶν βιομηχανικῶν τῶν ἐργαζομένων διὰ τὸ κράτος ἢ διὰ Ὄργανισμοὺς κοινῆς ὠφελείας. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι εἰς εὐρεῖαν κλίμακα αἱ ἀγοραὶ παραμένουν κλεισταὶ ἐκ τῆς συνθηλαίας τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ Κυβερνήσεις νὰ προορίζουν δικαιοματικῶς εἰς τοὺς ἐθνικοὺς προμηθευτάς, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν παραγγελιῶν των.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὑφίσταται δλόκληρος πολιτικὴ ἐπὶ τῶν δημοσίων παραγγελιῶν, ἣτις θὰ ἤδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ ἓνα παράγοντα ἐξελίξεως τῆς παραγωγικότητος καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς συναγωνιστικότητος ἐναντι τῶν ἐπιχειρήσεων τρίτων χωρῶν.

Θὰ ἀναφέρω ἐπίσης τὴν δημιουργίαν τῶν πλαισίων, τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ συναγωνισμοῦ. Καὶ ἐννοῶ οὐχὶ μόνον τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν συμφωνιῶν, αἵτινες ἐνδέχεται νὰ παρεμποδίσουν τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναρμόνισιν τῶν κανόνων φορολογικῆς φύσεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ λειτουργία τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ γενίκευσις τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς προστιθεμένης ἀξίας ἀποτελεῖ σημαντικὴν πρόδον ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ προβλήματος τῆς ἐναρμόνισεως τῶν διαφόρων νομοθεσιῶν, τίθεται τὸ πρόβλημα τῆς ἐναρμόνισεως τῆς ἐφχρομογῆς των. Κυρίως δὲ εἰς τὸν φορολογικὸν καὶ τὸν κοινωνικὸν τομέα, γνωρίζομεν, ὅτι προβλήματα δύνανται νὰ ἀνακύψουν, οὐχὶ μόνον, λόγῳ διαφορῶν τῶν νομοθεσιῶν, ἀλλὰ καὶ λόγῳ διαφορῶν εἰς τὴν ἐρμηνεύειαν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν των.

Ὅφειλω δὲ νὰ εἶπω ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν Κοινο ἦτων εὐρίσκειται εἰς λίαν δυσχερῆ θέσιν, διότι ἐνῶ εὐθύνεται διὰ τὴν καλὴν τήρησιν τῶν διατάξεων τῆς Συνθήκης, στερεῖται τῶν ἀναγκασιούτων μέσων, ἅτινα θὰ τὴν ἐβοήθουν νὰ σχηματίσῃ γνώμην περὶ τῆς ὑφισταμένης καταστάσεως εἰς τὰ κράτη - μέλη. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην εἶναι σκόπιμον νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἄλλὰ θέον ὅπως μὴ ὑπερτιμήσωμεν τὰς δυσχερείας, αἵτινες ἀνακύπτουν λόγῳ ἐλλείψεως ἐναρμόνισεως τῶν νομοθεσιῶν. Διότι ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κράτη - μέλη ὑφίστανται διαφοραὶ κατὰ περιοχὰς καὶ κατὰ βιομηχανικοὺς κλάδους, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ κοινωνικὸν κόστος καὶ τὸ κόστος ἐργασίας.

Ἐπίσης εἰς ἕτερον ἕρος συνδεόμενος μὲ τὸ θέμα τοῦ συναγωνισμοῦ εἶναι ἡ ἐναρμόνισις τῶν νομοθεσιῶν περιφερειακῆς ἀναπτύξεως. Διότι τὰ παρεχόμενα προσὰ βοήθειαι ὑπὸ τῶν κρατῶν - μελῶν πρὸς προώθησιν τῆς περιφερειακῆς ἀναπτύξεως ἔχουν αἰσθητῶς αὐξηθῆ.

Καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, εὐρισκόμεθα πρὸ ἀνησυχητικῆς καταστάσεως. Μὲ τὴν δημιουργίαν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, αἱ κυβερνήσεις ἔλαβον διάφορα μέτρα ὑποδοθηθῆσεως τῶν περιοχῶν καὶ τῶν τομέων, ὅτινες ἀντεμετώπιζον δυσχερείας προσαρμογῆς εἰς τὰς νέας συνθήκας.

Ἐὰν τὰ κράτη - μέλη ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν τὰ μέτρα ταῦτα ἐντὸς στενῶν ἐθνικῶν πλαισίων καὶ κατὰ τρόπον οὐχὶ συντονισμένον, γεννῶνται ἀνησυχία ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητά των καὶ φόβοι ὡς πρὸς τὰς δημιουργηθησομένας διαφορὰς μεταξὺ τῶν κρατῶν - μελῶν.

Δὲν θὰ ἐπεθύμουν ἐπίσης νὰ παρκλείψω τὴν κοινὴν ἐμπορικὴν πολιτικὴν, ἡ ὁποία ὑπὸ διπλὴν ἔννοιαν εἶναι στοιχεῖον τοῦ νομίμου συναγωνισμοῦ. Διότι ἐὰν ἡ πολιτικὴ, κυρίως δὲ εἰς τὸν τομέα προστασίας, ἔναντι τῶν μὴ συνήθων ἐνεργειῶν δὲν ἦτο ἐνίσχυσις ἐντὸς τῆς Κοινοῦτος θὰ ἦτο ἀναπόφευκτος ἡ παρεμπόδισις τοῦ ἐνδοκοινοτικῶ ἐμπορίου καὶ ἀπ' ἐτέρου, θὰ ὀφείλαμεν νὰ ἀναζητήσωμεν ὁμολὰς συνθήκας συναγωνισμοῦ, ἔναντι τῶν τρίτων χωρῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὁρους τούτους, ὅτινες συνδέονται μὲ τὴν δημιουργίαν περιβάλλοντος εὐνοοῦντος τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀναφέρομαι εἰς ὅτι, τι θὰ

ήδυνάμην νά δρίσω, ώς εϋφυᾶ οἰκονομικήν πολιτικήν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμφωνῶ μὲ τὰς ἀπόψεις τῆς γερμανικῆς ἀντιπροσωπείας. Ὁ πρῶτος ὅρος τῆς βιομηχανικῆς πολιτικῆς εἶναι ἀναμφιδόλως μία «εὐφυῆς» οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἀπὸ ἀπόψεως προοπτικῶν καὶ προβλέψεων, ἐπίσης μία νομισματικὴ πολιτικὴ, ἣτις ἀποτελεῖ οὐσιώδη προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν σταθερῆς, καὶ ἰσορροπικοῦ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ τέλους μία μακροχρόνιος ἐκτίμησις, τῆς ὁποίας ἡ κυρία χρησιμότης εἶναι ἀσφαλῶς ἡ διευκόλυνσις τῶν προβλέψεων τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἐν συνεχείᾳ θὰ τίξω τὸ θέμα: «πρόγραμμα μεσοπροθέσμου ἀναπτύξεως», τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ προσπάθειαν χαρακτηριστικὴν τοῦ ἡμετέρου πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου καὶ μᾶς υποχρεοῖ νά εἴμεθα υπεύθυνοι καὶ ρυθμισταὶ τοῦ μέλλοντός μας.

Δέον ἐπίσης νά συμπεριλάβωμεν μεταξὺ τῶν γενικῶν στοιχείων τῆς βιομηχανικῆς πολιτικῆς τὸ θέμα τῆς προμηθείας τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τῆς ἐνεργείας. Θὰ πρέπει, ὁμοίως, νά καταβληθῆ φροντίς, ὥστε ἡ κλαδικὴ πολιτικὴ νά μὴ παρεμποδίσῃ τὴν πολιτικὴν τῆς ἀναπτύξεως γενικῶς. Θέλω νά εἶπω, ὅτι ἐὰν δώσωμεν ὑπερβολικὴν σημασίαν εἰς τὰς πρώτας ὕλας καὶ τὰ προϊόντα ἐνεργείας, τοῦτο θὰ ἔχη δυσάρεστον ἀντίκτυπον εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν ἡμῶν.

Οὕτως ἀποδεικνύεται, ὅτι εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν βιομηχανικὴν πολιτικὴν, ὑπάρχουν ἀντιτιθέμεναι ἀπόψεις, αἵτινες εἶναι δυσχερῆς νά ὑπερπηδηθοῦν.

Ἐν κατακλείδι, διὰ νά κλείσωμεν τὰς γενικὰς προϋποθέσεις τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως ὀφείλομεν νά δημιουργήσωμεν, ὅτι ἐλλείπει σήμερον καθ' ὄλοκληρίαν, ἤτοι τὰ νομικὰ καὶ φορολογικὰ πλαίσια, τὰ ὁποῖα δέον νά προσαρμοσθοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς εὐρείας ἀγορᾶς. Ἐπίσης δέον ὅπως ἐπέβηθ ἑλετίωσις εἰς τοὺς ὅρους χρηματοδοτήσεως καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐπιχειρήσεων.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἀναπροσαρμογῆς πρὸς τὴν εὐρεῖαν ἀγορὰν ἀπὸ νομικῆς καὶ φορολογικῆς ἀπόψεως, εἶναι εἰς ὄλους γνωστόν, ὅτι αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες ὑπῆρξαν καρπὸς τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἐπραγματοποιήθησαν μέχρι σήμερον σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς ἔθνικὰ πλαίσια καὶ πολλάκις μὲ τὴν συμμετοχὴν ἐπιχειρήσεων τρίτων χωρῶν καὶ κυρίως ἀμερικανικῶν.

Ἐὰν ἀποτελῆ κοινὴν ἐπιθυμίαν, ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ νά θεμελιωθῆ εἰς σταθερὰς βάσεις καὶ νά ἀπομακρυνθῆ ὁ κίνδυνος τοῦ ἀπομονωτισμοῦ εἰς στενὰ ἔθνικὰ πλαίσια, ὅπερ θὰ ἀντιτίθετο εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Συνθήκης καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά δημιουργηθοῦν ἐπιχειρήσεις ἀληθῶς εὐρωπαϊκαί, ἐπιχειρήσεις ὑπερεθνικαί.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ βασικὴν ἀνάγκην, πρέπει νά προβῶμεν εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἐπὶ τοῦ συναγωνισμοῦ, ἣτις πλειστακίς ἔχει ζητηθῆ ὑπὸ τῶν οἰκονομικῶν κύκλων καὶ ἡ ὁποία δὲν δύναται νά πραγματοποιηθῆ παρὰ ὑπὸ ὠρισμένους ὅρους. Ἐπίσης πρέπει νά δημιουργηθοῦν εὐνοϊκαὶ φορολογικαὶ καὶ νομικαὶ προϋποθέσεις δηλαδὴ πρέπει νά καταλήξωμεν πλέον εἰς ὅ,τι ὀνομάζομεν καταστατικὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐταιρείας, νά προβῶμεν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα θέτει ἡ φορολογικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ὑπερεθνικὰς τοιαύτας. Ὑπαίγισσομαι τὰς θυγατρικὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ἐγκατεστημένας εἰς διαφορετικὰς χώρας

ἀπὸ τὰς μητρικὰς τοιαύτας καὶ εἰς τὰς οἰκονομικὰς προϋποθέσεις τῶν συγχωνεύσεων, αἱ ὁποῖαι παραμένουν ἀκόμη, ὅταν πρόκειται κυρίως περὶ ὑπερεθνικῶν λίαν δυσμενεῖς.

Ἐναφέρομαι ἐπίσης εἰς τὸ δίκαιον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας διὰ τὸ ὁποῖον εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ σημειωθῇ πρόοδος.

Ὡς πρὸς τὴν χρηματοδότησιν καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐπιχειρήσεων, περιορίζομαι ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν ἀποσβέσεων, καθόσον τὰ κεφάλαια τῶν ἐπιχειρήσεων ἔχουν ἐλαττωθῆ κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀνησυχίας.

Ἡ δημιουργία ἐπίσης εὐρωπαϊκῆς ἀγορᾶς κεφαλαίων ἀποτελεῖ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιλύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς χρηματοδοτήσεως τῶν ἐπενδύσεων, εἰς εὐρωπαϊκὴν κλίμακα.

Κυρίως δέον ὅπως μὴ λησμονώμεν ἓνα θέμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπίκαιρον : τὴν διαχείρισιν τῶν ἐπιχειρήσεων. Αἱ τυχεῖαι μεταβολαὶ εἰς τὴν οἰκονομίαν, ἀπαιτοῦν ὅπως οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐπιχειρήσεων, προσαρμόζονται διαρκῶς πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὰς ἐπερχομένας μεταβολάς, ἢ δὲ προετοιμασίαν τῶν νέων στελεχῶν, δέον νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου εὐχόμεθα ὅπως αἱ μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι πραγματοποιοῦνται εἰς πλεῖστα τῶν κρατῶν - μελῶν γίνονται ὑπὸ εὐρωπαϊκὸν πνεῦμα.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως διὰ τὴν δημιουργίαν στελεχῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, τομεὺς εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει παράδοσις καὶ κατὰ συνέπειαν μεγαλυτέρα εὐχέρεια προσαρμογῆς τῆς, εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν δλοκλήρωσιν, θὰ ἔδει νὰ δημιουργηθοῦν σχετικαὶ σχολαί, εἰς τὰ πλαίσια τῆς Κοινότητος.

Τὰ μέχρι τοῦδε ἀναφερθέντα ἀποτελοῦν τὰς γενικὰς συνθήκας τῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως, εἰς τὰς ὁποίας δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ πρόβλημα τῶν οἰκονομικῶν διαρθρώσεων, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς βιομηχανικῆς προόδου.

Θίγονται ἐν συνεχείᾳ τὰ ἰδιαίτερα προβλήματα ὠρισμένων τομέων, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ καταστοῦν καλλίτερον κατανοητά, διακρίνονται εἰς συνδεδεμένα μὲ τομεῖς ἀντιμετωπίζοντας δυσχερείας ἢ εὐρισκομένους ἐνίοτε ἐν παρακμῇ, διὰ τοὺς ὁποίους τίθενται προβλήματα προσαρμογῆς καὶ εἰς νέους τομεῖς εἰς τοὺς ὁποίους τίθενται προβλήματα ἐξελίξεως.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς εὐρισκομένους ἐν παρακμῇ κλάδους ἢ κατάστασις εἶναι ἀνησυχητικὴ λόγῳ τῆς ἀναπτύξεως τῶν κρατικῶν παρεμβάσεων, κατὰ τρόπον διαφέροντα ἀπὸ κράτους εἰς κράτος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιδαρύνεται ἢ ὑπόλοιπος οἰκονομία. Τὰ ἄλλα ταῦτα εἶναι τόσον περισσότερο ἐπαχθῆ, ὅσον δὲν ὑπάρχει συντονισμὸς εἰς τὰς κρατικὰς ἐνεργείας καὶ ὅσον περισσότερο ὑπερθεματίζου ὑπὲρ τῆς καταστάσεως ταύτης τὰ κράτη - μέλη, ὅσον θὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα τὴν περαιτέρω ἐπαύξεισιν, τῶν θαρῶν τῶν λοιπῶν τομέων τῆς οἰκονομίας.

Ἐὰν ἡ κατάστασις ἐξακολουθήσῃ ὡς ἔχει σήμερον θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ παράλογον σημεῖον, καθ' ὃ ἡ βιομηχανικὴ πολιτικὴ θὰ ἀσκήται δι' ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τοῦ Λουξεμβούργου, τὸ ὁποῖον κατόπιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ καταδικάζῃ ἢ θὰ ἐπιτρέπῃ τὰς παρεχομένας βοηθείας ὑπὸ τῶν κρατῶν μελῶν.

Διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν ζοφερὰν ταύτην κατάστασιν, δὲν ὑπάρχει ἕτερος

τρόπος, παρά ο καθορισμός δι' ἕκαστον τῶν τομέων τούτων, κοινῆς πολιτικῆς προσαρμογῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ ἀναπτύξω δι' ὀλίγων.

Ἡ πολιτικὴ αὕτη δέον κατ' ἀρχὴν νὰ εἶναι ἐνθαρρυντικὴ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν διάσωσιν ἀπασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων. Πρέπει ὡσαύτως νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν κακῶς διευθυνομένων τοιούτων, νὰ λάβῃ δὲ ὑπ' ὄψιν τὰς πολιτικὰς, κοινωνικὰς καὶ περιφερειακὰς ἀνάγκας, αἰτίας δέον ὅπως μὴ ἀγνοήσωμεν ἐξ ὑπερβολικῆς αὐστηρότητος ἢ δογματισμοῦ καὶ τέλος νὰ κατανοήσῃ τὰς μακροχρόνιους προβλέψεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς δυνατότητας ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων βιομηχανιῶν.

Θὰ ἀναφέρω πληροφορίαν τὴν ὁποῖαν λίαν προσφάτως ἔλαβον, ἣτις νομίζω ὅτι εἶναι λίαν ἐνδεικτικὴ. Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀνάπτυξις τῆς Ἰαπωνίας ὀφείλεται ἐν μέρει εἰς ἔρευναν διεξαχθεῖσαν πρὸ 5 ἐτῶν, ἐπὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς εἰς βιομηχανικὰ προϊόντα, ἣτοι ἀνεζητήθη ἢ ἀνάπτυξις τῶν βιομηχανικῶν τομέων τῶν ὁποίων προεβλέπετο ὅτι αἱ ἐξαγωγαὶ θὰ εἶχον τὴν μεγαλύτεραν ζήτησιν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, ἡ χώρα αὕτη νὰ μεταβάλλῃ τὴν πολιτικὴν τῆς ἐπὶ τῶν ἐπενδύσεων π.χ. νὰ ἐλαττώσῃ τὰς γιγαντιαίας πράγματι προσπαθείας τῆς εἰς τὸν τομέα τῶν ναυπηγικῶν κατασκευῶν, διότι ἡ μελέτη κατέδειξεν ὅτι οἱ τομεῖς αὗτος δὲν παρουσίαζε πλέον σημεῖα περαιτέρω ἀναπτύξεως.

Δὲν τολμῶ ἐπίσης νὰ εἶπω, ὅτι εἰς ὠρισμένους τομεῖς, αἱ κυβερνήσεις θὰ ἔδει νὰ ἐνεργήσουν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς εὐνοήσεως τῆς ἐπαναπασχολήσεως τῶν ἐργατικῶν χειρῶν ἢ τὴν δημιουργίαν δραστηριοτήτων καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιδιώξουν τὴν τεχνητὴν διατήρησιν τῶν καταδικασμένων δραστηριοτήτων, ὅταν βεβαίως δὲν ὑπάρχουν ἐλπίδες ὀρθοποδησέως των.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τοὺς νέους τομεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς μιᾶς νέας βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως : τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἀτόμου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια θὰ διαδραματίσῃ κατὰ τὰ ἐπόμενα 20 ἢ 30 ἔτη ρόλον ὀλονὲν ἀξιολογώτερον.

Ἐπάρχει ἐπίσης οἱ τομεῖς τῆς ἀεροδιαστημικῆς, ὅστις θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν βιομηχανίαν κατὰ τὰς ἐπερχομένας δεκαετίας.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπάρχει οἱ τομεῖς τῶν ἐρευνῶν, ὅστις ἴσως νὰ εἶναι οὐσιωδέστερος.

Εἰς τοὺς τρεῖς τούτους τομεῖς, ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἀεροδιαστημικῆς καὶ ἐρεῦνης, εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς καταστάσεως, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχομεν πλήρως συνειδητοποιήσει. Ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ, ὡς ὑφίσταται σήμερον, εὐρίσκεται εἰς ἀδυναμίαν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρόοδον τῶν τομέων τούτων, ὅπερ εἶναι ἀπαραίτητον, δεδομένης τῆς ἀποστάσεως ἣτις χωρίζει ἀπὸ τὰς Η.Π.Α.

Διατὶ ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ δὲν εἶναι προσηρμοσμένη πρὸς τοὺς τομεῖς τούτους ; Διότι πρόκειται περὶ τομέων, ὅτινες εἰς εὐρεῖαν κλίμακα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς ἔθνικὰς πολιτικάς.

Εὐρισκόμεθα πρὸ ἐθνικῶν προγραμμάτων ἐρεῦνης καὶ ἀναπτύξεως ἀσυntonί-
στων μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διασπορὰν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν προσπαθειῶν.

Εὐρισκόμεθα πρὸ παραδοσιακῶν συνηθειῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναθέτουσιν τὰς δημο-
σίας παραγγελίας εἰς τὰς ἔθνικὰς ἐπιχειρήσεις.

Ευρισκόμεθα πρό μιᾶς ἀγορᾶς τῆς ὁποίας τὸ ἀρχικὸν «ἀδιαπέραστον» ἐπε-
θεινώθη λόγω τῆς ἰσχυροῦσης παραδόσεως εἰς τὸν τεχνικὸν τομέα, ἤτοι λόγω τῆς
ἰσχύος κανονισμῶν διαφερόντων μεταξύ τῶν κρατῶν - μελῶν.

Καὶ τέλος εὐρισκόμεθα πρό προσπαθειῶν διεθνoῦς συνεργασίας τόσον διε-
σπαρμένων ὥστε νὰ ἀποβαίνουν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ἐπάρχει ἡ ὀλεθρία ἀρχή, τὴν ὠνόμασαν «ἀκριβῆς ἐπιστροφή» εἰς κάθε
τομέα καὶ ἡ ὁποία σημαίνει ὅτι ἐκάστη χώρα ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανεισπράξῃ, ὑπὸ
μορφὴν παραγγελιῶν, τὸ ἀντιστάθμισμα τῆς χρηματικῆς τῆς εἰσφορᾶς εἰς τὴν
Ε.Ο.Κ. Ἡ ἀναζητουμένη ἰσορροπία εἰς ἕκαστον τομέα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ
διαμοιράζωνται αἱ δραστηριότητες ἐρεύνης ἢ παραγωγῆς μὲ κριτήρια πολιτικά,
τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὰ οἰκονομικά.

Τοῦτο εἶναι παντελῶς ἀντίθετον πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Ἐπάρχει τὸ ἀβέβαιον εἰς τὰς δραστηριότητας τῶν ἐπιχειρήσεων, αἱ ὁποῖαι
ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δύνανται νὰ διακοποῦν λόγω ἀποχωρήσεως ἐνὸς μόνου συνεται-
ρου καὶ εἶναι γνωστῶν μέχρι ποίου σημείου ἡ διάρκεια εἰς τὰς ἐνεργείας εἶναι
ἀναγκαῖα διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐπιτυχίαν.

Οἱ δεσμοὶ μεταξύ ἐρεύνης καὶ παραγωγῆς εἶναι χαλαροί. Βλέπει κανεὶς τὸ
παράδοξον φαινόμενον ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι, ἐνῶ δὲν ὑπολείπομεθα εἰς ἐφευρετικὸ-
τητα νὰ εὐρισκόμεθα εἰς ἀδυναμίαν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶμεν.

Ἐλλείπουν ἐνίοτε οἱ δεσμοὶ μεταξύ παραγωγῆς καὶ ἀγορᾶς. Δύναται τις νὰ
ἴδῃ ὅτι εἰς τοὺς τομείς τούτους, ἡ ἐμπορικὴ καὶ ἡ δασμολογικὴ προτίμησις,
ἡ ὁποία θὰ ὄφειλε νὰ ἀπορρέῃ ἀπὸ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, ἢ δὲν ὑπάρχει, πρᾶγμα
τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἀεροπλάνων μακρᾶς ἀκτίνος δράσεως
ἢ εἶναι ἀνεπαρκῆς, διότι αἱ παραγγελίαι ἐδόθησαν παρὰ τῶν κυβερνήσεων καὶ
διότι αἱ δασμολογικαὶ προτιμήσεις δὲν εἶναι στοιχεῖον ἀποφασιστικόν.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκαῖον εἶναι προφανῶς μία γενικὴ ἀνασύνταξις
τῶν προσπαθειῶν, πρᾶγμα δυσκόλως ἀντιληπτὸν ἄνευ κοινοτικῆς χρηματοδοτήσεως
καὶ ἄνευ ἐνὸς συνδέσμου πλέον στενοῦ μὲ τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις ἐν τῇ προσ-
παθείᾳ τῆς ἐρεύνης καὶ τῆς ἀναπτύξεως, δσάκις εἶναι δυνατόν τοῦτο.

Εἶναι εὐχερέστερον ὅμως νὰ καθορισθοῦν οἱ ὅροι βελτιώσεως τῆς καταστά-
σεως, ἣτις εἶναι πράγματι δυσμενῆς, παρὰ νὰ καθορισθῇ διὰ ποίου τρόπου θὰ
ἐπέλθῃ ἡ μεταβολή.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ προβλήματος εἶναι πολιτικός. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν βασικῶν
τομέων τῆς τεχνολογίας ἀπτετα. τῆς πολιτικῆς καὶ δέον νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀπαι-
τουμένη πρόοδος δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ παρὰ ἐὰν τὰ κράτη - μέλη ἐπιτύχουν τὴν πο-
λιτικὴν ἔνωσιν, τὴν πολιτικὴν δλοκλήρωσιν μεταξύ τῶν κρατῶν - μελῶν καὶ τὴν
διεύρυνσιν τῆς Κοινότητος, προβλήματα ἀλληλένδετα.

Ὁ χρόνος ἐπέγει καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἀπαντῶμεναι δυσχέρειαι πολιτικῆς φύ-
σεως, δέον ὅπως μὴ παρεμποδίσουν τὰς ἐνεργείας μας, ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν
διάστημα.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλησα νὰ ἀναφερθῶ εἰς ἀριθμητικὰ στοιχεῖα, ἐν τούτοις,
δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀποφύγω.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1967 ἡ Κοινότης ἀριθμοῦσε 7.500 ἠλεκτρονικοὺς

δολογιστὰς ἔναντι 40.000 τῶν Η.Π.Α. Ἐκτοτε ἡ ἐξέλιξις ἐξηκολούθησε μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν. Τὸ ἔτος 1967 ὁ διεθνὴς κύκλος ἐργασιῶν τῆς I.B.M., ὑπερέβαινε πλέον τοῦ πεντηκονταπλασίου τὸν ἀντίστοιχον κύκλον τῶν δύο κυριωτέρων κοινοτικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ αὐτοῦ τομέως.

Τὸ πρόγραμμα ἐπενδύσεων μόνον τῆς ἐπιχειρήσεως I.B.M. ἀντιπροσωπεύει πλέον τοῦ 25πλασίου τοῦ γαλλικοῦ προγράμματος ἐπενδύσεων τοῦ τομέως τῆς ἠλεκτρονικῆς.

Πρὸ τοιαύτης καταστάσεως δέον ὅπως ἐπισπεύσωμεν ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ εἴμεθα κύριοι τοῦ βιομηχανικοῦ μέλλοντος ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖα ἡ συνειδητοποίησις τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως.

Ἄπαιτεῖται ἐπίσης συνειδητοποίησις τῆς ἀδυναμίας τῶν μεθόδων διεθνoῦς συνεργασίας, αἵτινες ἠκολούθηθησαν μέχρι σήμερον. Καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ συνειδητοποιήσωμεν τὸν πολιτικὸν χαρακτῆρα.

Ἐν συμπεράσματι δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος, ὡς πρὸς τὴν τελωνειακὴν καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἔνωσιν εἶναι πλέον, ἔν τινι μέτρῳ ξεπερασμένη.

Σήμερα διαπιστώνεται ὅτι ἡ κατάργησις τῶν ὀφισταμένων ἐμποδίων εἰς τὰς συναλλαγὰς ἐπιβάλλει τὴν λήψιν μέτρων θετικῶν. Εἶναι ἡ περίπτωσις τῶν τεχνικῶν διακανονισμῶν τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς τῶν δημοσίων παραγγελιῶν καὶ τῆς τεχνολογίας.

Ὡς διαπιστοῦται αἱ κοιναὶ πολιτικαὶ συνίστανται εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν πλαισίων τῶν εὐνοούντων τὴν δραστηριότητα καὶ τὰς πρωτοβουλίας τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ οὐχὶ εἰς παρεμβάσεις διευθυνομένου χαρακτῆρος. Ὑπενθυμίζονται, τὰ μελετώμενα μέτρα περὶ τοῦ καταστατικοῦ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐταιρείας, αἱ ὑπερεθνικαὶ συγχωνεύσεις, ἡ ἐξάλειψις τῶν παρουσιαζομένων κλαδικῶν κοινωνικῶν καὶ περιφερειακῶν δυσχερειῶν.

Τὰ προβλήματα ταῦτα ἐὰν ἐπικρατήσῃ πνεῦμα ἀπολύτου οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, θὰ ὀδηγήσωσιν, κατ' ἀνάγκην, εἰς δυσχερείας πολιτικῆς φύσεως, αἵτινες, κατ' ἀκολουθίαν, θὰ παρεμποδίσουν τὴν ὀρθὴν λειτουργίαν τῆς Κοινότητος.

Σήμερον μετὰ πάροδον δέκα ἐτῶν ἐνῶν ἐπίκειται ἡ ἄρσις καὶ τῶν τελευταίων φραγμῶν, νομίζω ὅτι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, χρησιμοποιοῦντες ἕνα τετριμμένον μεταφορικὸν ὄρον, ὅτι εἴμεθα πρὸ μιᾶς ἀποφασιστικῆς καμπῆς. Εὐρισκόμεθα πρὸ πλείστων δυσχερειῶν, εἶναι δὲ ἀναπόφευκτον καὶ δυνάμεθα νὰ ἀκολουθήσωμεν διαφόρους τρόπους δράσεως.

Ὁ ἀρνητικὸς τρόπος δράσεως συνίσταται εἰς τὴν διακοπὴν τῆς προόδου τῆς δλοκληρώσεως ἢ εἰς τὴν δημιουργίαν μηχανισμῶν παρεμβάσεων, οἵτινες δημιουργοῦν ἕν εἶδος ἐμπορίου εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἀντιθέτως, εἶναι δυνατόν νὰ υἱοθετηθῆ ἡ θετικὴ στάσις, ἧτις συνίσταται εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων διὰ κοινῶν ἐνεργειῶν δράσεως.

Ὑπὸ τὴν ἀποψιν ταύτην, ἡ δραστηριότης ἐνδὸς Ὁργανισμοῦ ὡς ὁ ἡμέτερος, τοῦ ὁποίου μεγίστη εἶναι ἡ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν κύκλων τῶν χωρῶν ἡμῶν, ὀφείλει νὰ καταδείξῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ὅτι αἱ δυσκολίαι ἄτινας συναν-

τοῦν, δὲν δρῆιλονται εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν δλοκλήρωσιν, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀνεπαρκείας ταύτης. Ἐν προκειμένῳ δ ἰδιωτικὸς τομεὺς θὰ πρέπει νὰ διαδραματίσῃ ἀποφασιστικὸν ρόλον, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ προσανατολισμοῦ τῶν κυβερνήσεων εἰς ἕ,τι ἔχαρακτηρίσθη πρὸ θλίγου ὡς θετικὴ στάσις.

Περαιῶν, φρονῶ, ὅτι ἔταν συναισθανθῶμεν πλήρως τὴν ἀπόστασιν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τοῦ τί δέον νὰ πράξωμεν καὶ τῶν ἡμετέρων δυνατοτήτων, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ πρραμείνωμεν ἀδιάφοροι.

**" ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ,,
(BUSINESS ADMINISTRATION BULLETIN)**

**ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ & ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ**

"Έτος ἐκδόσεως 1962

"Έκαστον τεῦχος (περίπου 100 σελίδων) ἰσοδυναμεῖ πρὸς πλῆρες ἐκπαιδευτικὸν σεμινάριον καὶ περιέχει :

1) Ἄρθρα καὶ μελέτας :

Ἐργαζομένης καὶ Διοικήσεως Ἐπιχειρήσεων, Παραγωγῆς καὶ Διανομῆς Ἀγαθῶν, Ἀνθρωπίνων Σχέσεων, Κόστους, Στατιστικῆς κλπ.

2) Βιβλιογραφίαν :

Ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν κλάδων τῆς Ἐργαζομένης καὶ Διοικήσεως τῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν βοηθητικῶν αὐτῆς ἐπιστημῶν.

3) Εἰδήσεις :

Σχόλια, εἰδήσεις, ἀνακοινώσεις καὶ νέα ἀπὸ τὴν διεθνή καὶ Ἑλληνικὴν κίνησιν τῆς Διοικήσεως τῶν Ἐπιχειρήσεων καὶ ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος.

Γραφεῖα: Δραγατσανίου 6, Ἀθῆναι, 122,

Τηλ. 224.636, 226.806 καὶ 936.410